

Sygn. akt: **IC 1048/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2020 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 października 2020 roku w G.

sprawy z powództwa **Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W.**

przeciwko **A. P. (1)**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. P. (1) na rzecz powoda Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. 38.340,14 złotych (trzydzieści osiem tysięcy trzysta czterdzieści złotych czternaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 21.437,14 złotych (dwadzieścia jeden tysięcy czterysta trzydzieści siedem złotych czternaście groszy) od dnia 9 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty,

- 16.903,00 złotych (szesnaście tysięcy dziewięćset trzy złote) od dnia 25 lutego 2020 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza pozwanej A. P. (1) na rzecz powoda Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. kwotę 4.532,38 złotych (cztery tysiące pięćset trzydzieści dwa złote trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje ściągnąć od pozwanej A. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 744,00 złote (siedemset czterdzieści cztery złote) tytułem kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt **IC 1048/18**

UZASADNIENIE

Powód Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. wniósł pozew przeciwko A. P. (1), domagając się zapłaty kwoty 26.413,84 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty.

Powód wskazał, iż w dniu 31 października 2015 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzone zostały pojazdy – Š. (...) stanowiącego własność M. W. i Š. (...) stanowiącego własność A. B..

Pozwana kierująca nieubezpieczonym pojazdem A. (...) została ukarana mandatem karnym za popełnione wykroczenie.

Powód wypłacił w wyniku postępowania likwidacyjnego na rzecz A. B.:

- 3.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę,
- 380 złotych tytułem odszkodowanie za koszty leczenia,

- 9.675,84 zł tytułem odszkodowanie za szkodę – koszty naprawy pojazdu.

•

Powód wypłacił w wyniku postępowania likwidacyjnego na rzecz M. W.:

- 7.316,30 zł tytułem odszkodowania za szkodę koszty naprawy pojazdu,
- 5.276,70 zł tytułem najem pojazdu zastępczego.

Poza wypłaconą kwotą powód poniósł również koszt likwidacji szkody osobowej i majątkowej poszkodowanych w łącznej kwocie 765 złotych, na które złożyły się koszt likwidacji w kwocie 665,00 zł i koszt badania lekarskiego w kwocie 100,00 zł.

Powód dochodził zapłaty powyższych kwot na zasadzie regresu.

Pozwana została wezwana do zapłaty pismem z dnia 30 marca 2016 roku doręczonym jej w dniu 9 marca 2016 roku. Powód liczył odsetki od upływu wyznaczonego jej 30-dniowego terminu do spełnienia świadczenia.

Powód oświadczył, iż wynikające z przepisu art. 110 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zwroty „spełnione świadczenie i poniesione koszty” należy rozumieć szeroko, w tym pojęciu mieszczą się również koszty postępowania likwidacyjnego.

(pozew - k. 2-4v.)

Pozwana wywiodła sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości z powodu braku udowodnienia wysokości roszczenia.

Pozwana zakwestionowała koszt:

- 5.276,70 zł tytułem najem pojazdu zastępczego M. W. twierdząc, że realny koszt wynajmu samochodu wynosi około 100,00 zł za dobę brutto, podczas gdy z załączonej faktury wynika, iż pojazd zastępczy został wynajęty za kwotę 110 zł netto za dobę, naprawa pojazdu winna trwać nie więcej niż 3 dni podczas gdy pojazd zastępczy został wynajęty na okres 39 dni.
- 7.316,30 zł tytułem odszkodowania za szkodę koszty naprawy pojazdu M. W., zarzucając to, iż w powyższej sprawie mogła zachodzić szkoda całkowita, a ponadto poszkodowany nie wykazał, aby naprawa miała de facto miejsce,
- 3.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę A. B. w sytuacji, gdy poszkodowany przebywał w szpitalu zaledwie jedną godzinę a niedogodności u niego powstały wynikały prawdopodobnie z jednostek chorobowych nabytych wcześniej. Ponadto wskazany poszkodowany po zdarzeniu wyznał pozwanej, że dzień wcześniej opuścił szpital.

(sprzeciw – k. 47-50)

W odpowiedzi na sprzeciw powód w piśmie z dnia 29 października 2018 roku wskazał, iż:

- okres najmu pojazdu zastępczego M. W. uwzględniał przebieg postępowania likwidacyjnego (ogłędziny, przekazanie kosztorysu naprawy) oraz czas niezbędny na naprawę (czas technologiczny oraz czas organizacyjny),
- koszt odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu dla M. W. został wyliczony według najniższych stawek (49 złotych za roboczegodzinę) oraz w oparciu o ceny części alternatywnych, nie jest istotne natomiast to czy pojazd został przez niego naprawiony,

- przyznanie zadośćuczynienia A. B. poprzedzone było zleceniem opinii ortopedzie, w której stwierdził on, iż poszkodowany doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego oraz powierzchniowego urazu głowy, które spowodowały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2%.

(pismo powoda – k. 67-68v.)

W piśmie z dnia 12 lutego 2019 roku pozwana dodatkowo zarzuciła:

- błędy w kalkulacji naprawy pojazdu M. W.,
- to, iż M. W. co najmniej przyczynił się do powstania szkody, albowiem wykonywał manewr wyprzedzania ciężarówki i w związku z tym skręcając w prawo uderzył w pojazd pozwanej.

(pismo pozwanej – k. 103-107)

W piśmie procesowym powoda z dnia 27 maja 2019 roku powód wskazał, iż wyrokiem wydanym w sprawie I C 392/16 zasądzono na rzecz A. B. od powoda kwotę 15.000,00 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia.

(pismo powoda – k. 197-197v.)

W piśmie procesowym z dnia 25 lipca 2019 roku powód stwierdził, iż pozwana została ukarana mandatem karnym, który jest dokumentem urzędowym.

(pismo powoda – k. 223-223v.)

Pismem z dnia 7 stycznia 2020 roku powód rozszerzył powództwo o kwotę 16.903,00 zł, wnosząc o zasądzenie łącznie kwoty 43.316,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 26.413,84 zł od dnia 09 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 16.903,00 zł od dnia doręczenia pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty.

Powód wskazał, że wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa A. B. z dnia 27 maja 2019 roku jest prawomocny. W toku tego postępowania powód złożył wniosek o przyznanie pozwanej A. P. (1), która informowana przez sąd o możliwości wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego nie wstąpiła do tego postępowania. Pozwany zrealizował opisany wyżej wyrok w dniu 30 maja 2019 roku poprzez przełanie na rachunek bankowy pełnomocnika A. B. kwoty 17.829,30 zł tytułem zadośćuczynienia, odszkodowania oraz odsetek).

(pismo powoda – k. 262-263)

Pozwana w piśmie z dnia 2 marca 2020 roku w odpowiedzi na pismo rozszerzające powództwo wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła przede wszystkim, że nie można jej czynić zarzutu niewzięcia udziału w sprawie przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt I C 392/16, ponieważ prowadzenie postępowania w miejscu nad wyraz odległym od jej miejsca zamieszkania przekraczało znacznie jej możliwości finansowe. Nadto ustalenia w niniejszej sprawie, co do przebiegu zdarzenia mogą uczynić ustalenia w tamtej sprawie za nieaktualne. Pozwana w dalszym ciągu kwestionowała wysokość roszczenia.

(pismo – k. 276-278)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 31 października 2015 roku około godz. 09:50 na ul. (...) w G. pozwana A. P. (2), kierując pojazdem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jadąc pasem oznaczonym znakiem poziomym P-8a, tj. strzałką kierunkową nakazującą jazdę na wprost wykonała manewr skrętu w lewo w ulicę (...), nie ustępując dodatkowo pierwszeństwa przejazdu,

jadącemu z przeciwnego kierunku pojazdowi marki Š. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez M. W.. W konsekwencji doszło do zderzenia opisanych wyżej pojazdów, przy czym pojazd Š. (...) następnie uderzył w pojazd marki Š. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez A. B., zamierzającym wykonać manewr skrętu w prawo z ulicy (...) w ulicę (...). Na miejsce zdarzenia wezwano patrol policji, który uznał pozwaną winną wypadku. Pozwana przyjęła mandat karny.

(dowód: zeznania świadka A. B. – k. 89-91, płyta CD – k. 95, k. 258-259, płyta CD – k. 261, zeznania świadka M. W. – k. 91-93, płyta CD – k. 95, k. 259, płyta CD – k. 261, pismo „odwołanie” – k. 109-110, dokumentacja zdjęciowa – k. 120-123, zrzuty ekranu z G. M. – k. 230-235)

Pojazd kierowany przez pozwaną A. P. (2) w dniu wypadku nie był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: pismem – k. 12, sprawdzeniem – k. 13-13v.)

W toku postępowania likwidacyjnego Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wypłacił na rzecz poszkodowanego M. W. kwoty:

- 7.316,30 zł tytułem odszkodowania za koszty naprawy pojazdu,
- 5.276,70 zł tytułem zwrotu za poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego przy przyjęciu zasadności najmu w okresie 39 dni oraz przyjęciu stawki na poziomie 135,30 zł brutto za dobę.

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: pismami – k. 21, 27, fakturą VAT – k. 28, potwierdzeniami przelewu – k. 36v., 37)

Niezależnie od przyjęcia do naprawy ceny części nowych i oryginalnych z logo producenta typu O czy cen części alternatywnych typu (...) niezbędny i celowy koszt naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe Š. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku wypadku z dnia 31 października 2015 roku przekraczał kwotę wypłaconą właścicielowi pojazdu M. W. w toku likwidacji szkody. Powstała szkoda miała charakter szkody całkowitej. Różnica pomiędzy wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym a uszkodzonym w dniu zdarzenia również przekraczała kwotę wypłaconą M. W. w toku likwidacji szkody.

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: opinią biegłego sądowego – k. 143-185)

W toku postępowania likwidacyjnego Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wypłacił na rzecz poszkodowanego A. B. kwoty:

- 3.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę,
- 380,00 zł tytułem odszkodowanie za koszty leczenia,
- 9.675,84 zł tytułem odszkodowanie za szkodę – koszty naprawy pojazdu.

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: pismami – k. 14-17v., 19-20v., potwierdzenie przelewu – k. 35)

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt I C 392/16 zasądził od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz A. B.:

- kwotę 15.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot: 1.600,00 zł od dnia 02 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 13.400,00 zł od dnia 15 listopada 2018 roku do dnia zapłaty (punkt 1.),

- kwotę 1.903,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 listopada 2018 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę na osobie (punkt 2.)

Rozliczenie kosztów pozostawiono referendarzowi sądowemu po prawomocnym zakończeniu postępowania (punkt 4.). Postanowienie w tym przedmiocie wydane zostało dnia 19 lipca 2019 roku.

W postępowaniu tym było bezsporne, że odpowiedzialność za szkodę spowodowaną przez sprawcę wypadku ponosił Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

Poszkodowany A. B. przeszedł 2 cykle rehabilitacji pozostające w związku z przedmiotowym wypadkiem.

(prejudykat w postaci: wyroku SR dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie I C 392/16 – k. 198 wraz z uzasadnieniem – k. 199-202v., postanowienie referendarza)

W opisaney wyżej sprawie pozwany Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny pismem z dnia 14 grudnia 2016 roku wniósł o wezwanie do udziału w sprawie. Pismem z dnia 5 stycznia 2017 roku zawiadomiono A. P. (1) o tym postępowaniu oraz pouczono o możliwości przystąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego.

(okoliczności bezsporna nadto potwierdzone: pismem – k. 252-253, pismem – k. 257)

Po uprawomocnieniu się opisanego wyżej wyroku powód dnia 30 maja 2019 roku wypłacił poszkodowanemu A. B. kwotę wynikającą z tego wyroku.

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: potwierdzeniem przelewu – k. 269)

Poszkodowany A. B. poniósł koszt 380,00 zł tytułem zabiegów fizjoterapeutycznych.

(dowód: akta szkody na płycie CD – k. 132, ścieżka: (...)_DOKUMENTY\ (...)\)

Niezbędny i celowy koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki Š. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność poszkodowanego A. B., powstałych w wyniku wypadku z dnia 31 października 2015 roku przy zastosowaniu do naprawy cen części nowych i oryginalnych z logo producenta typu O wyniósł 9.680,84 zł. Koszty naprawy nie przekraczały wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym przed szkodą ani też kwoty wypłaconej w toku postępowania likwidacyjnego na rzecz poszkodowanego A. B..

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: opinią biegłego sądowego – k. 143-185)

W toku postępowania likwidacyjnego powód poniósł również koszty likwidacji szkody osobowej i majątkowej poszkodowanych w łącznej kwocie 765,00 zł, na które złożyły się:

- koszt likwidacji w kwocie 665,00 zł
- koszt badania lekarskiego w kwocie 100,00 zł.

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: fakturami – k. 29-31)

Pismem z dnia 03 marca 2016 roku pozwana została wezwana przez powoda do zapłaty kwoty 26.413,84 zł w terminie 30 dni od daty odebrania pisma na podstawie art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Wezwanie zostało odebrane dnia 09 marca 2016 roku.

(okoliczność bezsporna nadto potwierdzona – k. 40 wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 41)5

W piśmie z dnia 5 lipca 2016 roku pozwany wskazał pełnomocnikowi pozwanej poszczególne składniki roszczenia regresowego.

(okoliczność bezsporna nadto potwierdzona – k. 42-42v.)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, zeznań świadków, biorących udział w zdarzeniu, które jako niekwestionowane i niesprzeczne ani zewnętrze ani wewnętrznie Sąd uznał za wiarygodne, a także pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Strony nie kwestionowały wniosków opinii w zakresie wysokości szkody majątkowej, a Sąd nie dopatrył się, aby budziła jakiegokolwiek wątpliwości. Została bowiem sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową i doświadczenie. Przedstawione przez biegłego wnioski w tym zakresie są kategoriyczne, dobrze uzasadnione, a także nie budzą wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Uznając zatem, iż złożone opinie w opisanym zakresie są jasne, logiczne i wewnętrznie niesprzeczne, uczynił ją podstawowym materiałem dowodowym, na którym oparł rozstrzygnięcie w sprawie. Na etapie sporządzania opinii biegły nie był w stanie sporządzić dokładnej rekonstrukcji wypadku z uwagi na zbyt małą liczbę danych wyjściowych do sporządzenia takiego opracowania. Warto zwrócić uwagę, że rolą biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych jest odtworzenie przebiegu zdarzenia drogowego, nie zaś przesądzanie o winie biorących w nim udział, czy też ocena ich zachowania. W tym zakresie Sąd był zdolny poczynić własne ustalenia.

Doniosłe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miał prawomocny wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt I C 392/16, w którym w sprawie z powództwa poszkodowanego w przedmiotowym zdarzeniu A. B. kwotę 15.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot: 1.600,00 zł od dnia 02 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 13.400,00 zł od dnia 15 listopada 2018 roku do dnia zapłaty (punkt 1.) oraz kwotę 1.903,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 listopada 2018 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę na osobie (punkt 2.).

W postępowaniu tym było bezsporne, że odpowiedzialność za szkodę spowodowaną przez sprawcę wypadku (pозwaną) ponosił Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Co szczególnie istotne pozwana A. P. (1) miała możliwość wzięcia udziału w tym postępowaniu. Została bowiem zawiadomiona o toczącym się postępowaniu i pouczona o możliwości wzięcia w nim udziału w charakterze interwenienta ubocznego. Co więcej pozwana co najmniej od czasu wezwania jej do zapłaty przez powoda (vide: pismo z dnia 5 lipca 2016 roku – k. 42) reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego. Postępowanie przed Sądem Rejonowym w Łodzi pozostawało przez ponad rok toczyło się równoległe z niniejszym postępowaniem. Mimo tego pozwana nie przystąpiła do tamtego postępowania w charakterze interwenienta ubocznego, w którym mogłaby podnieść m.in. zarzut przyczynienia się poszkodowanego M. W. do powstania szkody oraz kwestionować wysokość szkody osobowej w stosunku do poszkodowanego A. B. – jak w niniejszym postępowaniu.

Z powyższymi okolicznościami wiązał się tzw. skutek przypozwania wyroku (art. 82 w związku z art. 85 k.p.c.), który swoją treścią odpowiada tzw. skutkowi interwencyjnemu wyroku (art. 82 k.p.c.). Istota przedmiotowych skutków polega na tym, że wyrok wydany w procesie, w którym osoba trzecia wystąpiła z interwencją uboczną lub do którego została przypozwana (proces pierwotny), ma moc wiążącą w późniejszym procesie (procesie wtórnym) między interwenientem ubocznym lub przypozwanym a stroną, do której interwenient uboczny przystąpił w procesie pierwotnym (interwentem), lub stroną, która dokonała przypozwania (przypozywającym). To związanie obejmuje nie tylko samo rozstrzygnięcie zawarte w wyroku wydanym w procesie pierwotnym, ale rozciąga się też na ustalenia faktyczne będące podstawą tego rozstrzygnięcia, oraz ocenę prawną tych ustaleń i ocenę prawną kwestii prejudycjalnych. Działa ono niezależnie od tego, czy ustalenia faktyczne lub oceny prawne są – obiektywnie – prawidłowe. Odstępstwa od związania zachodzą w sytuacji, w której zajdzie któraś z okoliczności uzasadniających uchylenie w procesie wtórnym przedmiotowego skutku (art. 82 k.p.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., IV CSK 557/17, OSNC 2019/7-8/82).

Innymi słowy przepis art. 82 k.p.c. wyłącza możliwość podnoszenia wymienionych w nim zarzutów w ewentualnym procesie regresowym wytoczonym przez stronę przeciwko interwenientowi ubocznemu.

Jednak zarzuty te będą dopuszczalne w dwóch wypadkach:

- 1) jeżeli stan sprawy w chwili przystąpienia interwenienta uniemożliwił mu korzystanie ze środków obrony oraz,
- 2) jeżeli strona umyślnie lub przez niedbalstwo nie skorzystała ze środków, które nie były znane interwenientowi.

Dla skutecznego podniesienia powyższych zarzutów interwenient uboczny musi wykazać (art. 6 k.c.), że pomiędzy wadliwym rozstrzygnięciem sądu (wyrokiem) a owymi zaniedbaniami strony zachodzi związek przyczynowy (K. Flaga-Gieruszyńska, A. Zieliński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Wyd. 10, Warszawa 2019).

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznał, że pozwana miała możliwość wzięcia udziału w sprawie o sygn. akt I C 392/16 Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi. Powzięła bowiem wiadomość o tym procesie na wiele miesięcy przed wydaniem przez ten Sąd wyroku w I instancji. Będąc reprezentowana przez fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego nie była zobowiązana do zgłoszenia interwencji ubocznej. Była to jej decyzja. Jednak musiała liczyć się ze skutkami przewidzianymi w art. 82 k.p.c., tym bardziej, że była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Zdaniem Sądu twierdzenie, że znaczna odległość od Sądu uniemożliwiała pozwanej wzięcie udziału w tym procesie wytworzone zostało jedynie na potrzeby niniejszego postępowania. Skoro pozwana nie posiadała środków na dojazd na ewentualną rozprawę w Ł., przysługiwało jej prawo do złożenia wniosku o przyznanie pełnomocnika z urzędu. Z drugiej jednak strony zarzuty podniesione w niniejszym postępowaniu mogłyby zostać podniesione w postępowaniu przed Sądem w Łodzi i nie wymagały osobistego stawiennictwa na rozprawie. Wystarczyło bowiem przesłanie pisma listem poleconym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że pozwana nie zdołała – stosownie do obciążającego ją ciężaru dowodu (art. 6 k.p.c.) – obalić skutki przypozwania wyroku (art. 82 w związku z art. 85 k.p.c.), tj. prejudykatu w postaci opisanego wyżej orzeczenia.

W orzecznictwie wyjaśnione zostało, że podstawą roszczenia (...) przeciwko posiadaczowi pojazdu niemającemu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej o zwrot wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania jest art. 518 § 1 pkt 1 k.c. (por. Uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 października 1995 roku, III CZP 98/95, OSNC 1995, Nr 12, poz. 169). Oparcie roszczenia zwrotnego (...) na podstawie art. 518 § 1 pkt 1 k.c. prowadzi do wniosku, że Fundusz, spłacając poszkodowanego, nabywa zaspokojoną wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty z takim samym ograniczeniem terminu, jaki – po odliczeniu okresu, który do tego czasu upłynął – pozostawał poszkodowanemu do dochodzenia odszkodowania od sprawcy szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2000 roku, V CKN 72/00, LEX nr 52648.)

Jak stanowi przepis art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2013, poz. 392 t.j.), który stanowi, że z chwilą wypłaty przez Fundusz odszkodowania, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 1 pkt 3 i ust. 1a, sprawca szkody i osoba, która nie dopełniła obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1 i 2, są obowiązani do zwrotu Funduszowi spełnionego świadczenia i poniesionych kosztów.

W takiej sytuacji Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wzywa sprawcę szkody i osobę, która nie dopełniła obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia, do zwrotu wypłaconego odszkodowania. Jeżeli osoby te nie dokonują zwrotu wypłaconego odszkodowania w trybie dobrowolnym, (...) może dochodzić tych roszczeń na drodze postępowania sądowego.

W niniejszym wypadku nie ulegało wątpliwości, że powód działając w ramach swych ustawowych zadań pokrył koszty likwidacji szkody wywołanej kolizją, której sprawcą była pozwana, kierująca pojazdem marki A. o numerze

rejestracyjnym (...) i nie posiadający obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Nie budziła wątpliwości również wysokość poniesionych z tego tytułu kosztów. Okoliczności powyższe zostały już w znacznej mierze ustalone we wskazanym wyżej prejudykacie, a w pozostałym zakresie zostały potwierdzone złożonymi w sprawie dokumentami, opinią z dowodu opinii biegłego.

Spełnienie przez powoda świadczenia na rzecz uprawnionych z tytułu zaistniałej szkody także nie było negowane, rozważenia wymagało zatem istnienie określonych w przepisie art. 110 ust. 1 ustawy przesłanek odpowiedzialności pozwanej.

Art. 98 ust. 1 pkt 3 pkt a wyżej wskazanej ustawy stanowi, że do zadań Funduszu należy zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na osobie lub w mieniu, gdy posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tę wyrządzono, nie był ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Taki przypadek w sprawie niniejszej zaistniał, bowiem posiadaczka pojazdu marki A (...) o numerze rejestracyjnym (...) (pозwana) w dniu 31 października 2015 roku nie był objęta obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej i spowodowała szkodę.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy, posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu.

Jak już wspomniano zasada odpowiedzialność pozwanej, która winna być oceniana w oparciu o art. 435 k.c. w związku z art. 436 k.c., w myśl których za wyrządzoną przez ruch pojazdu szkodę odpowiedzialność ponosi jego samoistny posiadacz, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności, wynika z prejudykatu w postaci wyroku w sprawie I C 392/16. Z tego też powodu zarzut przyczynienia się poszkodowanego M. W. do powstania szkody nie mógł zostać uwzględniony.

Niezależnie jednak od oceny skutków ww. prejudykatu, Sąd ustalił po przeprowadzeniu postępowania dowodowego – przed prawomocnym zakończeniem postępowania w sprawie o sygn. akt I C 392/16) – ustalił przebieg przedmiotowego wypadku.

Z zeznań świadków oraz dokumentów wytworzonych przez pozwaną wynikało bez cienia wątpliwości, że pozwana wykonywała manewr skrętu w lewo w miejscu niedozwolonym. Poruszała się bowiem pasem ruchu przeznaczonym tylko i wyłącznie do jazdy na wprost, co oznaczone zostało znakiem poziomym P-8a określonym w Rozporządzeniu Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych wydanego na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990, z późn. zm.).

Poza tym pozwana zobowiązana była do ustąpienia pierwszeństwa pojazdom nadjeżdżającym z naprzeciwka. Obowiązek ustąpienia pierwszeństwa przejazdu nakładał na pozwaną art. 25 Ustawy prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. (Dz.U. Nr 98, poz. 602 ze zm.).

Zgodnie z jego brzmieniem „Kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo – także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo”.

Twierdzenia pozwanej co do poruszania się poszkodowanego M. W. pasem ruchu przeznaczonym do skrętu w lewo nie zostały potwierdzone żadnym dowodem, w szczególności zeznaniami świadków.

Niezależnie jednak od powyższego, pozwana zobowiązana była ustąpić pierwszeństwa pojazdowi poszkodowanego niezależnie od tego, na którym pasie ruchu by się znajdował – do jazdy na wprost, czy też do skrętu w lewo. Mógł on bowiem zająć pas do skrętu w lewo celem wykonania manewru skrętu w lewo w ul. (...). Fakt ewentualnego

„przepuszczania” jej przez innego kierowcę nie zwalniał jej z tego obowiązku. Poza tym trudno w ogóle uznać, że rzekomy kierowca „przepuszczał” pozwaną celem umożliwienia jej wykonania niedozwolonego manewru. Jak wynika ze szkiców pozwanej, pojazd ten zamierzał wykonać manewr skrętu w lewo w ul. (...), przez co zobowiązany był do ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi pozwanej jadącemu z naprzeciwka. Nawet gdyby uznać, że pozwana miała możliwość wykonania manewru skrętu w lewo, to tor ruchu jej pojazdu nie przecinałby toru ruchu pojazdu jadącego z naprzeciwka i zamierzającego wykonać manewr skrętu w lewo. Wynik tych ustaleń spowodował uznanie pozwanej za wyłącznego sprawcę przedmiotowego wypadku, co jest zbieżne z przyjętą zasadą odpowiedzialności powoda w postępowaniu o sygn. akt I C 392/16.

Pozwana była więc zarówno sprawcą szkody jak i osobą obowiązaną do zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Przechodząc do ustalenia wysokości powstałej szkody w zakresie szkody na osobie poszkodowanego A. B. również w tym zakresie Sąd związany był ustalonym rozmiarem szkody w postępowaniu o sygn. akt I C 392/16. W postępowaniu tym Sąd uznał, że odpowiednią kwotą zadośćuczynienia będzie kwota 18.000,00 zł, z kolei odszkodowania z tytułu sprawowania nad poszkodowanym pomocy przez osoby trzecie 1.903,00 zł. W toku postępowania likwidacyjnego wypłacono temu poszkodowanemu również kwotę 380,00 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia, co zostało wykazane paragonem za zabiegi fizjoterapeutyczne. Opierając się na ustaleniach poczynionych przez Sąd w sprawie o sygn. akt I C 392/16 nie ulegało wątpliwości, że koszty te pozostawały w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym z przedmiotowym zdarzeniem. Jak wynikało bowiem z uzasadnienia wyroku we wskazanej sprawie, poszkodowany A. B. systematycznie leczył się po wypadku i przebył 2 cykle rehabilitacji w związku ze skutkami wypadku.

W konsekwencji na podstawie art. 2352 § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. pominięto dowód z opinii biegłego lekarza medycyny sądowego, albowiem zmierzał on jedynie do wydłużenia postępowania, mając na uwadze, że okoliczności, które miał wykazać zostały nie tylko udowodnione, ale więcej – w tym zakresie Sąd związany był opisywanym prejudykatem.

W zakresie szkody poszkodowanych w mieniu – pojazdach marki Š. Sąd posiłkował się niekwestionowanymi ustaleniami biegłego sądowego, z których wynikało, że kwoty wypłacone poszkodowanym z tego tytułu nie przekraczały kwot wypłaconych poszkodowanym w toku postępowania likwidacyjnego. Z tego tytułu Sąd uznał za zasadne, aby powód domagał się poniesionych w tym zakresie kosztów likwidacji szkody w łącznej kwocie 16.992,14 zł (9.675,84 zł + 7.316,30 zł).

Strona pozwana zakwestionowała zasadność roszczenia za najem pojazdu zastępczego, z którego korzystał poszkodowany M. W.. W odpowiedzi strona powoda nie wykazała inicjatywy dowodowej. Nie złożyła bowiem wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia zasadności okresu najmu oraz stawki za najem pojazdu. Warto zwrócić uwagę, że postanowienie dowodowe w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego nie zawierało tezy w tym zakresie. Powód winien wykazać więc, ile wynosił technologiczny czas naprawy, oczekiwanie na części oraz czas naprawy.

Na marginesie należało mieć na uwadze, że opieszałość ubezpieczyciela nie może być podstawą do dochodzenia należności z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Niezależnie od okoliczności, sprawca zdarzenia nie może być obciążany kosztami przedłużającego się postępowania likwidacyjnego. W tych okolicznościach Sąd uznał, że należy przyjąć bezsporna stawkę za najem pojazdu zastępczego w kwocie 100 zł brutto za dobę oraz okresu naprawy nie przekraczającego 3 dni (vide: sprzeciw – k. 48).

Zważywszy na powyższe, Sąd uznał za zasadne domaganie się przez powoda zwrotu poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego M. W. jedynie do kwoty 300 zł jako iloczynu bezspornej stawki oraz okresu naprawy.

Do niekwestionowanych przez pozwaną poniesionych przez powoda kosztów należało zaliczyć również koszt postępowania likwidacyjnego w kwocie 765 zł, na co składały się koszt likwidacji w kwocie 665,00 zł oraz koszt badania

lekarskiego w kwocie 100,00 zł. Nie zachodziła zatem podstawa ich weryfikacji, w tym do kontroli wysokości tych kosztów.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na mocy art. 518 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2013, poz. 392 t.j.) w punkcie 1. wyroku zasądził od pozwanej A. P. (1) na rzecz powoda Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego kwotę 38.340,14 zł, na co składały się kwoty:

- 18.000 zł zadośćuczynienia za szkodę osobową poszkodowanego A. B.,
- 2.283,00 zł odszkodowania za szkodę osobową poszkodowanego A. B.,
- 9.675,84 zł odszkodowania za szkodę w pojeździe poszkodowanego A. B.,
- 7.316,30 zł odszkodowania za szkodę w pojeździe poszkodowanego M. W.,
- 300,00 zł odszkodowania za najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego M. W.,
- 765,00 zł kosztów postępowania likwidacyjnego poniesionych przez powoda.
-

Wymagalność zgłoszonego roszczenia uzależniona była od wezwania pozwanej do zapłaty należności stosownie do treści art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c.

Przed wniesieniem pozwu pozwana pismem z dnia 03 marca 2016 roku wzywana była do zapłaty kwoty 26.413,84 zł – w terminie 30 dni. Wezwanie zostało odebrane dnia 09 marca 2016 roku. Skoro pierwotnego żądania pozwu utrzymało się do kwoty 21.437,14 zł zatem od tej kwoty zasądzono odsetki ustawowe za opóźnione od dnia 09 kwietnia 2016 roku.

Z kolei w zakresie rozszerzonego powództwa pozwana została wezwana do zapłaty pismem rozszerzającym powództwo, tj. dnia 17 lutego 2020 roku. W tej sytuacji od kwoty 16.903,00 zł zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 25 lutego 2020 roku, tj. po upływie 7-dniowego terminu od odebrania rozszerzonego powództwa, jako rozsądnego terminu do zaspokojenia roszczenia.

W nie uwzględnionym zakresie na podstawie art. 518 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2013, poz. 392 t.j.) a contrario oddalono powództwo.

Koszty postępowania:

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. na zasadzie stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powód wygrał proces w 88,50 %, natomiast pozwana w 11,50 %.

Powód poniósł koszty procesu w wysokości 5.788,20 zł, na co składała się opłata od pozwu (1.321,00 zł), opłata od rozszerzonego powództwa (845,00 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł), koszt korespondencji (5,20 zł) oraz wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600,00 zł) ustalonej na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.).

Z kolei pozwana poniosła koszty w łącznie kwocie 5.132,00 zł, na co składały się: wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego (1.500,00 zł), opłata za wydanie e-protokołu rozprawy (15,00 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł) oraz wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w stawce identycznej jak w przypadku powoda (3.600,00 zł).

Różnica stosunków wygranych stron do poniesionych przez strony kosztów (5.122,56 zł – 590,18 zł) w punkcie 3. wyroku została zasądzona na korzyść powoda.

W punkcie 4. wyroku na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 8 ust. 1 i art. 83 i 113 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 z późn. zm.) nakazano ściągnąć od pozwanej kwotę 744,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych wynagrodzenia biegłego w stosunku, w jakim pozwana przegrała proces (840 zł x 88,50 %).